

svědčící o vědomé nedbalosti, jak tomu bylo, hledíc k zjištěnému stavu věci v souzeném případě. Nižší soudy také správně posoudily platnost vyhlášky magistrátu pražského ze dne 7. března 1888 čís. 165.538 o čištění a posypávání chodníků, jejíž nešetření jest podkladem žalobního nároku. Povinnost uložená majitelům domu v Praze, resp. jich zástupcům, aby čistili od sněhu chodníky podél svého pozemku a při náledí posypali chodníky říčním pískem, má zákonný podklad v § 81 pražského obecního statutu ze dne 27. dubna 1850 čís. 85 z. z. a v guberniální vyhlášce ze dne 25. května 1838 čís. 22.871 Sb. zák. prov. pro Čechy čís. 134 (srov. též rozhodnutí čís. 6724 a 12803 Sb. n. s.). Nález nejvyššího správního soudu ze dne 17. února 1936 č. j. 10.579/35 (Bohuslav, čís. 12294/36), na nějž dovolatelka poukazuje, nedopadá v souzeném případě, ježto se týká vyhlášky městské rady hlavního zemského města Brna.

Čís. 17307.

Nelze-li změnu majitele firmy opovědět, protože nabytí vlastnictví k obchodu je dosud sporné, jest otázku oprávnění k užívání firmy řešiti podle čl. 26, odst. 2, obch. zák.

Předpisu toho jest použití i tehdy, jde-li o společnost s ručením obmezeným, užívá-li tato firmy nevyhovující § 5 zák. č. 58/1906 ř. z.

Firma obchodního závodu kupce jednotlivce převzatého společností s ručením obmezeným podle čl. 22 obch. zák. musí obsahovati dodatek vyznačující, že přejímatelka firmy jest společností s ručením obmezeným.

(Rozh. ze dne 22 května 1939, R I 254/39.)

Správce konkursní podstaty zemřelého Emila Ch. domáhá se podle čl. 26 obch. zák. proti K., společnosti s ručením obmezeným v Praze, zákazu užívati firemního jména zemřelého. Odpůrkyně popřela opodstatněnost návrhu námitkou, že toto právo jí přísluší podle čl. 22 obch. zák., protože se stala majitelkou závodu zemřelého. První soud rozhodnutí o návrhu odložil až do pravoplatného rozhodnutí rozepře o tom, zda a jak odpůrkyně nabyla závodu zemřelého. Rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Otázku, zdali »K., společnost s r. o. v Praze«, jest oprávněna vésti firmu kupce jednotlivce »Ch. a M.«, nabytou podle čl. 22 obch. zák., jest řešiti v rámci čl. 26 obch. zák. a nikoliv teprve v řízení, jež bude zahájeno o opovědi změny majitele firmy podle čl. 25 obch. zák. Neboť pachtovní právo zmíněné společností s r. o. k podniku firmy

»Ch. a M.«, na základě něhož bylo zapsáno při firmě »Ch. a M.«, že pachtýřce přísluší firmu »Ch. a M.« znamenati některým z jednatelů jmenované společnosti s r. o., zaniklo dne 31. prosince 1937. Nyní opírá společnost s r. o. oprávnění k vedení firmy »Ch. a M.« o právo vlastnické k podniku a firmě »Ch. a M.«, které prý na ní přešlo podle dohody samočinně po uplynutí pachtovní doby. Otázka nabytí vlastnictví jest ale sporná a nebyla ve sporu o tom zahájeném dosud pravoplatně vyřešena. Nelze tudíž v tomto období opověděti změnu majitele firmy »Ch. a M.« podle čl. 25 obch. zák., nýbrž jest věc posuzovati jen podle čl. 26, odst. 2, obch. zák., to jest, zdali společnost s r. o. užívá firmy »Ch. a M.« jí nepřislušející. Podnět k takovému zákroku může vyjít od kohokoliv (rozhodnutí čís. 10753 Sb. n. s.), tudíž i od správce konkursní podstaty pozůstalosti po Emilu Ch., majiteli firmy »Ch. a M.«. Neoprávněným užíváním firmy ve smyslu čl. 26, odst. 2, obch. zák. jest rozuměti, i když někdo užívá firmy, která odporuje zákonným předpisům o tvoření firmy, třeba že oprávnění k jejímu užívání bylo zapsáno do rejstříku, neboť takový rejstříkový zápis nenabývá právní moci a je neúčinný (rozhodnutí č. 7165 Sb. n. s.). Jde tedy jen o to, zda by byla »K., společnost s r. o. v Praze« oprávněna užívatí firmy »Ch. a M.« i kdyby její tvrzené vlastnictví k podniku a firmě »Ch. a M.« bylo nesporné. I o společnosti s ručením obmezeným platí ustanovení čl. 26, odst. 2, obch. zák. přes to, že dle jeho slovního znění šlo by dle něho o zákaz používati určité firmy jen těm, kteří užívají této firmy podle předpisů tohoto titulu jim nepřislušející, kdežto předpis o znění firmy společnosti s obmezeným ručením je obsažen v § 5 zákona č. 58/1906 ř. z. a nikoliv v onom druhém titulu obchodního zákona. Neboť v onom titulu nemohlo býti zmínky o společnosti s ručením obmezeným, poněvadž tehdy nebyl tento společenský útvar zaveden. Poněvadž však onen druhý titul pojednává o obchodních firmách, tedy o tvoření firem, a na to klade důraz čl. 26, odst. 2, obch. zák. právě tak jako § 5 zákona č. 58/1906 ř. z. obsahuje rovněž předpisy o tvoření firmy společnosti s ručením obmezeným, nelze pochybovati o tom, že i o firmě společnosti s ručením obmezeným platí obchodní zákon, pokud zákon o společnosti s ručením obmezeným nemá odchylek. Odchyly od čl. 26, odst. 2, obch. zák. v onom zákoně není (srovnej i rozhodnutí č. 2670 sbírky A. C.). Nevyhovuje-li tudíž firma společnosti s obmezeným ručením předpisu § 5 zákona č. 58/1906 ř. z., lze proti ní postupovati podle čl. 26, odst. 2, obch. zák. Mylný je ale také názor stěžovatelčin, že § 5 zákona č. 58/1906 ř. z., zejména jeho odstavec 2, jenž ustanovuje, že firma společnosti s obmezeným ručením ve všech případech má obsahovati v dodatku označení »společnost s obmezeným ručením« bez krácení slova »společnost«, se týká jen firmy společnosti při jejím vzniku a nikoliv firmy nabyté podle čl. 22 obch. zák. Je sice správné, že ten, kdo převzal trvajícím závod způsobem uvedeným v čl. 22 obch. zák., může se svolením dřívějšího majitele, po případě jeho dědiců vésti tento závod pod dosavadní firmou s dodatkem naznačujícím nástup-

nictví nebo bez něho a že jiný dodatek je nepřipustný (rozhodnutí č. 1688, 6218, 7165 Sb. n. s.). Avšak tato zásada platí jen potud, pokud ze zvláštních předpisů neplyne opak. A tomu jest tak právě při společnosti s ručením obmezeným, jejíž firma musí podle § 5, odst. 2, zákona č. 58/1906 ř. z. vždy obsahovati dodatek »společnost s ručením obmezeným«, takže i při používání firmy převzaté podle čl. 22 obch. zák. se bez tohoto dodatku obejíti nemůže. Není proto stěžovatelka ani jako příjematelka firmy oprávněna vésti firmu »Ch. a M.« bez vhodného vyznačení, že příjematelka firmy jest společností s ručením obmezeným. Je-li tomu tak, není zapotřebí vyhraditi rozhodnutí o návrhu správce konkursní podstaty na zákaz používati firmy »Ch. a M.« až po pravoplatném skončení zmíněného sporu.

Čís. 17308.

Zda pojistná suma patří do pozůstalosti nebo ne a zda podle poplatkových předpisů podléhá nebo nepodléhá dědickému poplatku podle §§ 16 a 18 cís. nař. č. 278/1915 a § 30 provád. nař. č. 397/1915, i když nepatří do pozůstalosti, přísluší rozhodovati pro obor poplatkového práva výhradně finančním úřadům nezávisle na výroku pozůstalostního soudce, že pojistná suma patří nebo nepatří do pozůstalosti.

Dokud příslušný finanční úřad nerozhodl, zda pojistná suma podléhá dědickému poplatku, není pojistitel povinen vydati částku zadržanou na úhradu dědických poplatků, třebas pozůstalostní soud nepojal pojistnou sumu do pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 22. května 1839, Rv I 181/39.)

V témž smyslu: Sb. n. s. čís. 16526.

Žalobkyně tvrdíc, že se stala vlastnící pojistky na 20.000 K znějící a patřící zemřelému pojistníku žalované pojišťovny, domáhá se na této mimo jiné též zaplacení částky 4.000 K ($\frac{1}{5}$ pojistné sumy), kterou prý jí žalovaná pojišťovna bezprávně nechce vydati. Pozůstalost po zemřelém pojistníku nebyla pro nedostatek jmění projednávána. Žalovaná pojišťovna namítla, že zmíněnou částku zadržuje na případné dědické poplatky až do svolení pozůstalostního soudu k její výplatě. P r v ý s o u d žalobu zamítl. Z d ů v o d ů: Třebas pozůstalost po zemřelém pojistníku nebyla projednávána, jsou podle § 30 min. nař. č. 397/1915 ř. z. předpisům § 28 cís. nař. čís. 278/1915 ř. z. podrobeny také ony majetnosti, jež nejsou sice předmětem soudního projednávání, jež však podléhají dědickému poplatku. Poněvadž podle § 30 řečeného nařízení není třeba povolení pozůstalostního soudu k vydání nebo zastavení pojištěných sum, obmezuje-li se vydání na obnos nejvýše 20.000 K a zadrželi-li si kromě toho pojišťovna aspoň $\frac{1}{5}$ pojištěné sumy, žalující strana